אב ואם היער

אסטוניה

שעול ביקר בלול של איכר וגנב מה שרק יכול היה.
אמרה אשתו של האיכר "יקירי, השועל לא השאיר בלול שלנו אפילו נוצה אחת. קח רובה, תמצא את השועל והרוג אותו."
האיכר עשה כדברי אשתו. לקח רובה ויצא ליער.
חיפש את השועל, חיפש הרבה זמן ובסוף ראה תל ביער ובתל מאורה עמוקה. במאורה ראה את השועל ועל ראשו כובע מנוצות תרנגולת. כיוון את הרובה, ירה, השועל פשט את רגליו וזה היה סופו.
האיכר הוציא את השועל מת מהמאורה, שם על גבו ורצה לחזור הביתה. הלך ובדרך ראה קן של תרנגול בר ובו גוזלים. כבר רצה לקחת את הרובה ביד ולצוד את התרנגול, אבל אז חשב "חבל על הגוזלים? הם עוד קטנים."

ריחם עליהם ולא עשה דבר, רק הלך הלאה.
הלך עוד כברת דרך וראה חגלה פצועה. כנף שלה שבורה והיא מתרוצצת על הדרך, לא יכולה לעוף. רק לתפוס אותה בידיים.
שוב רצה האיכר להרים רובה ולירות בה, אבל אחר כך חשב "האם זה יפה לירות בעוף פצוע? ניתן לה להבריא, שתחיה" ולא עשה לה דבר.

עבר עוד קצת וראה לפניו.. מה זה? לא צבי, לא סוס. אייל גדול עומד. אייל יפה, קרניים גדולות לו. כבר רצה האיכר להרים את הרובה אך חשב "איך זה? להרוג יופי כזה? ממש חבל." האייל הסתובב, רץ בין העצים ורק זנב עוד ניתן היה לראות מרחוק.
בינתיים החשיך והאיכר ראה שהוא בסביבה לא מוכרת. כנראה תעה בדרך. הלך הלאה והיער נעשה צפוף יותר, צמחיה גבוהה יותר, האדמה תחת רגליו רכה יותר.

והלילה כבר קרוב. לא נשאר לאיכר אלא להתיישב על גדם עץ, הדליק מקטרת, נח וחשב מה עליו לעשות. ואז ראה שרחוק בין העצים אש מהבהבת. הוא קם מהגדם והתחיל ללכת בכוון האש. הלך, הלך ובסוף הגיע לבית ישן. ראה דלת פתוחה וניכנס. חדר רחב ידיים היה בבית, באמצע שולחן גדול ועל ידו ישבו זקן וזקנה. זקנו של הזקן היה מאזוב אמיתי, בגדים שלו מקליפת עץ אמיתית, סנדלים לרגליו מדשא אמיתי. הזקנה טווה חוטים בהירים ולידה על הנול פרוש היה שטיח לא דומה לבד אלא לקליפת עץ דקיקה.

האיכר הביט על כל זה בפליאה ושהזקן פנה אליו בקול רך "אל פחד, בני, כנס. כנראה תעית ביער, ותצטרך ללון אצלנו."

"אכן תעיתי" אמר האיכר "ואשמח ללון כאן אם תסכימו."

"למה לא. אפשר, אפשר. שב כאן, תנוח. בוודאי התעייפת מאוד. איך אב היער לא יכניס אתך, כשריחמת על החיות שלו, ריחמת על תרנגול בר, ריחמת על חגלה פצועה, ריחמת על האייל הגדול שלי. ואל תדאג כי ירית את השועל. הוא כבר מזמן יצא משליטתי, לא ציית לי, הרג את החלשים ממנו. תרגיש חופשי אצלנו. ראשית כל תתחזק קצת."

האיכר הביט – איזה פלא! השולחן כבר ערוך. בקערות מעץ לבנה מונח יבול היער: תפוחים, אוכמניות, תותי בר, פתל. לידם קנקן קליפת עץ מלא משקה. רק תוציא יד ותיקח, תרים לפיך ושתה כמה שתרצה!

"אכול, אכול!" דרבנה הזקנה את האיכר. הוא הודה להם והתיישב לשולחן, לקח תפוח, טעם מאוכמניות, הושיט יד לקנקן העץ ושתה. לא מים היו אלה אלא מיץ לבנה

מתוק.
אכל האיכר לשובע ואמר "תודה לכם. הכל יצא לי טוב. וכדי לומר אמת, פחדתי."

"אבל למה, בני" אמר הזקן "למי שלבו טוב, לזה אנו תמיד מוכנים לעזור."
בבוקר, כשהאיכר התעורר, אמר לו הזקן "הנה כבר אור בחוץ. אתה יכול לצאת לדרך. וכדי שלא תתעה שוב אלווה אתך בעצמי."
אמר כך וחבש כובע מקליפת לבנה, סנדלי קליפת לבנה ומעיל קליפה ארוך. והזקנה נתנה לאיכר סל מעץ ואמרה "תביא זאת לאשתך במתנה. אמור ששולחת זאת אם היער. אני חושבת שגם היא, כמוך, אישה טובה ונוהגת יפה עם חיות ועופות."
האיכר הודה לשניהם ויצא לדרך. לקראת ערב אב היער הביא אותו למקום שממנו אפשר היה לראות את כל הסביבה וגם את הכפר שלו. שם הזקן עצר ואמר "מכאן תוכל לחזור הבית. אינך צריך לפחד יותר. שום דבר רע לא יקרה לך."
ולפני שהאיכר הספיק להודות לו, הזקן נעלם כאילו אדמה בלעה אותו.

האיכר בא הביתה ונתן לאשתו את הסל מקליפת לבנה. לאשתו היה מצב רוח רע בבוקר הזה. רק בעין אחת הביטה על הסל, אחר כך פתחה אותו, ראתה בו רק שלושה זרעים ומיד זרקה אותו מהחלון החוצה. ולבעלה אמרה "איזה שטויות אלה. חבל היה לסחוב אותו מהיער." והמשיכה בעבודות רגילות שלה.
אלא שתוך ימים ספורים, במקום שבו נפל הסל צמח עץ לבנה מיוחד. ואיפה שנפלו שלושת הזרעים, צמחו שלושה עצי תפוח שבסתיו הניבו תפוחים מתוקים.